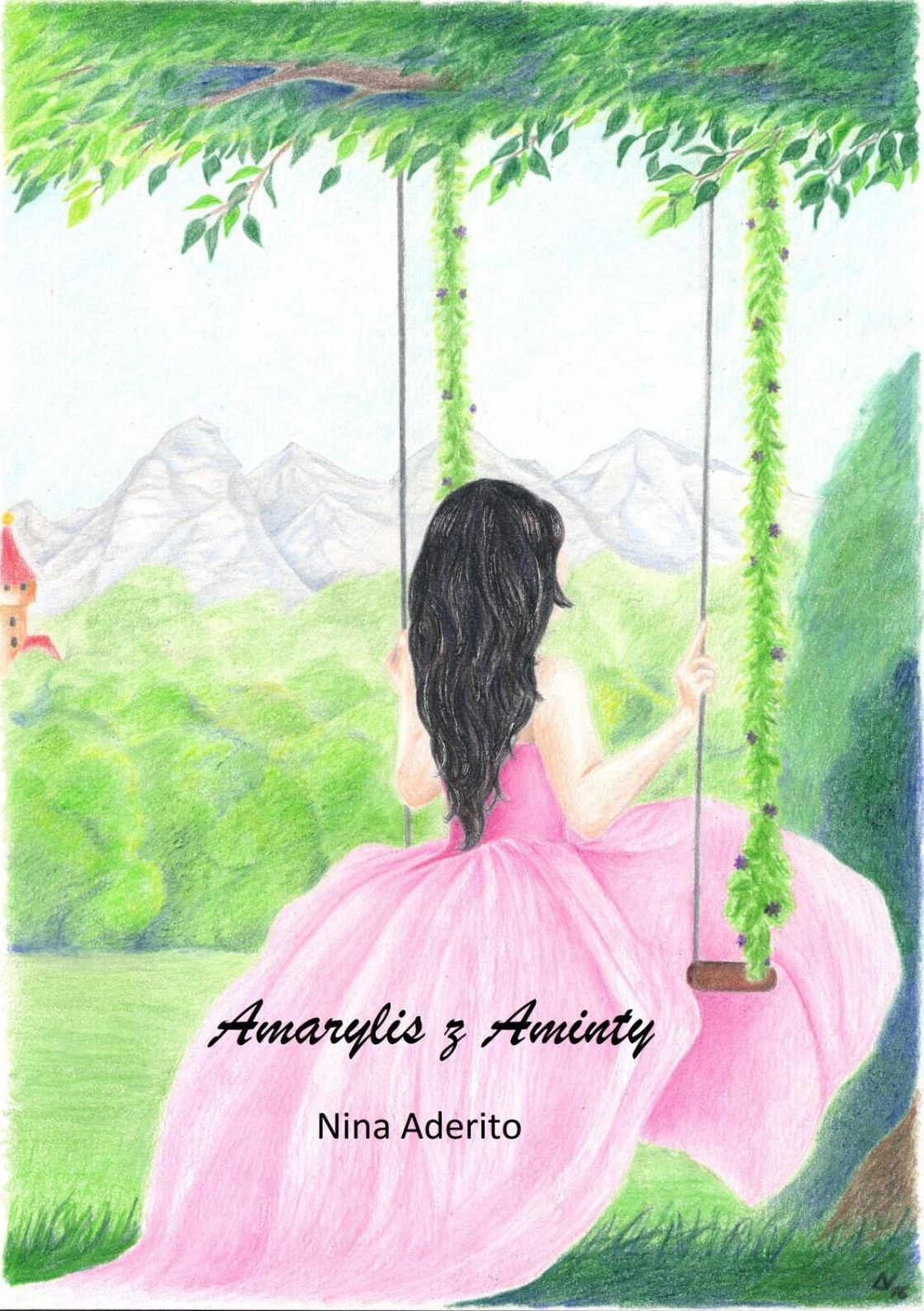

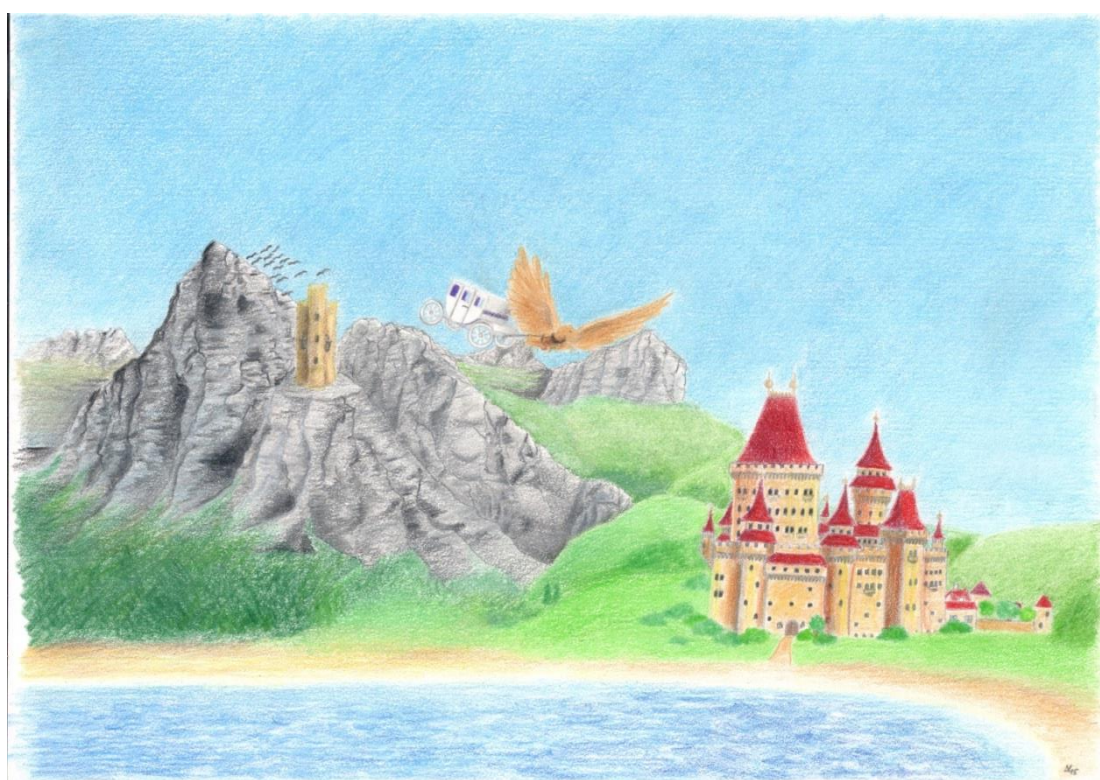

Amaryllis z Amintey

Nina Aderito

Nina Aderito

Amarylis z Aminty

Kapitola první

Návrat na Amintu

Od té doby, co se vrátila na hrad Amintu, měla silný pocit, že ji někdo pozoruje. Nikomu se s tím ale nesvěřila. Věděla, že v jejím věku ji stejně nebude nikdo z dospělých brát vážně. Navíc tu nebyla příliš vítaná. Jako dcera krále Podargeho měla sice svá privilegia, ale milovaná nebyla. O to se postaral jistý rádce, když všem napovídal své lži.

Amarylis byla roztomilá holčička, bohužel na svůj věk až příliš dospělá. Vlastně nikdy nezažila bezstarostné dětství, kdy jakýkoli problém vyřeší maminka. V jejím případě si musela poradit sama, anebo se spolehnout na pomoc těch, kteří ji až do teď vychovávali. Učila se, jak se správně chovat, jak mluvit. Učila se poslušnosti, aby ji pak mohla požadovat od jiných. Vyrůstala s vychovatelkami, které na ni nebyly zlé. Snažily se, co mohly, aby byla šťastné dítě. A to i přes nařízení rádce udělat z ní vychovanou loutku. Úlohu matky ale nahradit neuměly.

I přesto, že se s ní osud nemazlil, byla Amarylis ta nejmedovější osoba pod sluncem. O to, jaká byla, ji nemohly připravit rány osudu, samota, ani odloučení. Že je to ta nejrozkošnější holčička ze všech, si mysleli všichni. Bohužel až na jejího otce.

Amarylis neměla sourozence a tam, kde žila, byla jediné dítě. Častokrát se cítila sama, a tak si hledala nějakou spřízněnou duši. To ale nebylo jednoduché. V celé Evthalii, tedy zemi moře, hor a divných zvyků se maso nejedlo. Neexistovaly tu ani stáje nebo chlévy, kde by se zvířata chovala. Zvířata se tu pohybovala volně a do nejvyššího kopce Evthalie, kde Amarylis žila, se jim moc nechtělo.

Evthalie byla země nemalá i nevelká zároveň. Velmi těžko popsat zapadlou zemi, o kterou okolní státy jevily pramalý zájem - lidé tu nebyli hamižní, sobečtí, nekradli ani nelhali a moderní vymoženosti prakticky neznali. Na divné věci se v této zemi dalo zvyknout, vlastně si ani nikdo nestěžoval. Čas tu ale plynul jinak než všude jinde.

Amarylis byla nepřehlédnutelná díky svým černým vláskům, velikým očím a věčnému úsměvu. Rozpoznat ji bylo snadné i díky chůzi, ve které se mísil dětský běh a klidná rozvážnost mladé dámy. Vlastně mohla být obyčejná holčička bez jakýchkoli starostí, kdyby

ovšem nebyla jediné dítě krále Evthalie. Podarge, král této země, byl pořádkumilovný, mrzutý a urostlý muž. On na kouzla a čáry nevěřil, nenáviděl je. Když si všiml, že to kvůli němu se mění počasí, jeho vztek vůči všemu nenormálnímu a neobvyklému ještě narostl.

Toho dne se chystal princeznin návrat na hrad. Moc se na to těšila, nejvíc na otce. Bedlivě proto zkoumala všechny muže, kteří ji přijeli vyzvednout – kočího, tajemníka i strážce. Žádný ale neodpovídal popisu jejího tatínka, jak ho slýchávala po večerech od vychovatelek.

Když před ni dosedl prapodivný kočár, oněměla úžasem. Byl tažený tvory medové barvy se silnýma nohama, křídly a velmi milýma očima. Vtom z něj vystoupil jakýsi velmi vysoký a elegantní starší pán a mířil přímo k ní.

„Dobrý den slečno Amarylis, rád vás opět vidím. Dovolte mi říct, že jsem krásnější mladou slečnu ještě nikdy nepoznal,“ pozdravil ji s uctivou úklonou.

„Melia. Má raději oslovení Melia,“ ozvala se nejstarší vychovatelka, která princeznu vyprovodila ven.

Malé Amarylis visela brada dolů a její normálně veliké oči byly z toho údivu dvakrát tak velké. Nikdy nikoho takového neviděla. Tenhle pán se jí ale moc líbil.

„Tak tedy Melia. Také se mi to zdá příhodnější pojmenování. Já jsem Bernard, k vašim službám,“ řekl a hluboce se uklonil. Neviděl tak výpad Amarylis, která ho svým objetím povalila na zem a začala se tomu šťastně smát.

„S vámi tedy bude legrace,“ zasmál se královský tajemník. Byl to zlatý člověk, vždy na něj byl spoleh a pro Amarylis by se třeba i rozkrájel. Šedivé vlasy měl vždy pečlivě učesané, jinak toho ale o něm nikdo o mnoho víc nevěděl. Velmi si totiž střežil své soukromí.

Cesta utíkala rychle. Jak by taky ne, věž, ve které princezna až doposud žila, stála na kopci přímo nad hradem Amintou. Ti velicí tvorové dokázali běžet jako o závod a ještě rychleji létat. Zážitek bylo moc a Amarylis byla tak nadšená, že se nebála své nadšení dát jasně najevo: „Kam to vlastně jedeme, Bernarde? Už tam budeme? Jak se jmenují ti dva divní koně? Jsou to koně, nebo ne? Bernarde, znáš mého tatínka?“ Vzrušením ale stejně jeho odpovědi nevnímala. Aspoň stihla pojmenovat ty prazvláštní tvory – mají medovou barvu, tak tedy med'ouři.

Jakmile dosedli na dlažební kostky, slyšela davy hlučících lidí. A hned na to tu nejzvláštnější muziku, jaká vůbec existuje. Byla to nádherná hudba, velmi veselá, taková, co všechny naplní klidem a spokojeností. Naprosto odpovídala tomuto místu a vznešenému hradu. Její trylky jako by byly obdobou ornamentů fasády. Hluboké tóny připomínaly masivní trámy podpírající hrad a veselé noty zase opěvovaly jeho výšku.

Med'ouři se opět dali do pohybu a vyjeli do velmi strmého kopce.

„Už jsme na místě, slečno,“ oznámil Bernard a elegantním gestem jí pomohl vyjít ven.

Princezna si na Amintu nepamatovala. Vše jí tu připadalo cizí, nové, a přesto tolik známé. Například to čtvercové nádvoří, veliká okna s barevnými sklíčky, krásné dveře všech velikostí s kovovými detaily i dřevěné lavičky. Bernard její zmatení chápal, a tak ji nechal se rozkoukat.

Princeznu okamžitě zaujalo, že k těm největším dveřím vedl koberec posypaný okvětními lístky. Dveřmi z čirého skla bylo vidět do místnosti za nimi. Dokonce byla vidět i vodní hladina. Bernard ji

jemně postrčil k jiným, ne tak honosným dveřím, které byly na druhém konci nádvoří.

Cítila, jak se na ni někdo dívá. Do oken vidět nebylo, takže ani nemohla zahlédnout, kdo všechno ji pozoruje. Naštěstí tak nevěděla, že ji sleduje osoba, která jí nepřeje vůbec nic pěkného.

Kapitola druhá

Kdopak nám to přijel?

„Tak to *ty* jsi ta překážka? Takové malé písle?! Je v tobě něco roztomilého, to ano, ale já to z tebe vytluču, o to se neboj. Nikdo mi nebude bránit v tom, na co mám nárok. Kéž bys tak mohla být rovnocenný soupeř, aby to bylo o něco zajímavější! Nemysli si, holčičko, že tě nechám být, protože jsi ještě dítě. Já tě zničím,“ potichu si pro sebe šeptala vysoká žena oděná do černého. Kdysi bývala hezká. Neustálý pobyt v podhradí a zloba se však na její kráse nelibě podepsaly. Prošedivělé vlasy raději stahovala do zastaralého drdolu a její tvář navíc hyzdily velké černé kruhy pod očima. Už i to její jméno nebylo hezké – Matrona.

Dívala se na nádvoří a nelibě sledovala příjezd princezny. Viděla, co potřebovala, a tak elegantně odešla. Doprovázely ji jen klapavé zvuky podpatků po kamenné podlaze a šustění dlouhé černé sukně. Matrona byla právě jmenovaná učitelkou Amarylis a pokud někoho na tomto světě opravdu nenáviděla, byla to právě malá princezna.

Bernard odvedl Amarylis až ke vchodu do hradu. Za dveřmi byly ukryté vysoké schody ze starého dřeva, které při každém kroku uličnický zavrzaly. Všude to vonělo po uklidňující vůni dřeva a květinách. Míjeli i pokoje, ze kterých cítila zatuchlost, temnotu a chlad. To všechno se mezi sebou mísilo a Melii mátlo, Bernard ji však s naprostým klidem vedl dál.

Nedokázala určit, kde právě jsou, zda na straně vedoucí k moři nebo do hor. Chodby se stávaly temnějšími, osvětlené byly jen chabě a byla v nich zima. Jejich kroky se rozléhaly do stran a Amarylis strašily. Tady to určitě nevonělo ani nevzbuzovalo dobré pocity.

Najednou se ocitli v chodbě, odkud byly vidět paprsky slunce i zelené listí stromů. Tady se princezně líbilo. Na konci chodby stály majestátní dveře s nádhernými vyřezanými detaily. Bernard vzal za kliku a s úklonou Amarylis naznačil, že může vejít. Jeho úsměv jí dodal odvahy, a tak nadšeně vběhla dovnitř. Tušila, že za dveřmi bude něco úžasného, netušila ale, jak moc. Stála tam s otevřenou pusou a nevěřila svým očím.

Kapitola třetí

Váš pokoj, veličenstvo

Stála sama uprostřed místnosti a nemohla se nabažit toho, co vidí. Ani si nevšimla, že už Bernard odešel. Její pokoj byla velkolepá místnost té nejtmaší fuchsiové barvy s obrovskou postelí. Všechny polštáře, peřina, přehoz, nebesa, dokonce i polstrování bylo ze smetanového saténu. Prsty přejela po jemné látce, která visela přes horní rámy nebes až na zem. Na dotyk byla tak hebká a hladká. Amarylis se vydrápala do své postele a připadala si, jako kdyby si lehla na voňavý obláček.

Kam se podívala, všude samá okna. Ze dvou velkých napravo bylo vidět na domy pod hradem a vedlejší okna poskytovala pohled na zelené hory nad ním. Z posledního klenutého okna bylo zahlédla vodní hladinu a také fasádu chodby, kterou jí do pokoje přivedl Bernard.

U vychovatelek mívala často pocit stísněnosti, trpěla neustálou tmou a šedými zdmi. Tady to naopak dýchalo volností a klidem. Nejvíce se jí líbil právě výklenek s výhledem na moře. Před ním stála pohovka, u které si Amarylis nebyla jistá, jestli to je křeslo anebo postel. Ať tak či onak, když by toho tady nebylo tolik k prozkoumání, hned by se tam uvelebila a dívala by se hodiny a hodiny na skotačící vlnky. Teď to ale nepřipadalo v úvahu. Najednou si uvědomila, jaké tu je ticho a že její kroky nejsou vůbec slyšet. Dřevěnou podlahu totiž pokrýval silný koberec.

Na kulatých stolečcích stály vázy plné květin. Asi proto to tu vonělo létem. Léto a moře princezně připomínal i obrovský krb obložený mušlemi a obložky. Prohlížela si svůj pokoj a náhle jako by něco zahlédla. Musela se ihned otočit, protože by přísahala, že v rohu někdo stojí. Nikdo tam ale nebyl. Vrátila se proto k černým dveřím, které ji velmi lákaly.

„Měla bych zůstat tady, vždyť vůbec nevím, co za těmi dveřmi je a jestli vůbec smím odejít,“ říkala si v duchu rozumně, avšak zvědavost byla silnější. Zlehka ty menší černé dveře otevřela a připadala si jako ve snu. Za nimi se schovávala místnůstka kulatého tvaru se čtyřmi dveřmi kolem dokola. Na zemi zářila mozaika tvořená maličkými kousíčky dlaždic ve tvaru rozkvetlé bílé květiny. Bílá barva květiny se perfektně hodila k modré a zlaté, které mozaiku doplňovaly. Vešly se sem další kulaté stolečky s květinami. Nad nimi se tyčily vitríny se svíčkami a lampičkami a na jedné straně stála i menší zlatorůžová pohovka. Sedla si do ní, ale okamžitě ji zlákaly další lesklé dveře k otevření. V duchu si říkala, že se jen letmo podívá a vrátí se zpět. Dveře otevřela jedním velkým trhnutím a nevěřila svým očím. Všude samé šaty! Byly tu nádherné a velké šaty, ve kterých by se ještě ztratila, ale i šaty její velikosti ve všech možných barvách. Taky spousty bot, plášťů a kabátků, náušnic z drahých kamenů, dokonce i náhrdelníky a všemu vévodily tři korunky posazené každá na svém polštářku. Jedna byla malinká, přesně její velikosti, druhá větší, pořád ale jemně zdobená. Ta třetí byla už normální velikosti a zářila stovkami diamantů různých tvarů a barev. Amarylis chtěla právě tuhle, ale jakmile si ji nasadila na hlavu, korunka se jí svezla až na ramena. Jen si proto posteskla a vrátila ji zpátky na její polštářek.

Pod vrstvami nových a nových šatů, které na ní přistávaly, nebyla pohovka už vůbec vidět. Ne že by tyto šaty uměly létat. To se

Amarylis pustila do jejich prohlídky s takovým zapálením, že vše vyzkoušené i to, co se jí nelíbilo, házela za sebe na pohovku. Jako poslední si vyzkoušela světle růžové šaty s nadýchanou světlou sukní posetou malinkými růžičkami. Nejraději by samozřejmě pokračovala dál, ale byla velmi unavená. S rameny skoro až u kolen se došourala do své princeznovské postele a jakmile si lehla, usnula. Spala tvrdě a neprobudil ji tak ani ten, kdo se na ni přišel podívat.

Kapitola čtvrtá

Co mám jen dělat?

V králi se mísily všechny možné pocity. Jako lev v kleci celý den přecházel ve svém pokoji na opačné straně hradu. Příjezd své dcery pozoroval z nejvyššího okna, neodvážil se ji ale přijít přivítat osobně.

„Mám být rád, že se vrátila? Nebo to přetrpět? Určitě jí bude podobná. Toho se bojím asi nejvíc. To není možné! Kdo to kdy viděl, aby se král bál vlastní dcery?!“

Když se konečně rozhodl, co udělá, byl už večer. Těžkými kroky rázoval po chodbách a dlouhé vlasy, které už roky nikdo nestříhal, za ním poslušně vlály. Čím více se blížil, tím víc se jeho chůze zrychlovala. Před pokojem, ve kterém spala Amarylis, se ale zarazil. Chvilí tam stál, rychle dýchal a netušil, co má dělat. V této části hradu nebyl od té doby, kdy... Zakazoval si na to myslet. Na jednu stranu toužil vidět za dveřmi to, co tam bývalo, věděl ale, že to není možné. Jako otec měl právo vidět svou dceru, i kdyby byla pravda to, co mu napovídal a neustále opakoval Keres.

„A dost!“ zakřičel v duchu sám na sebe a potichu vešel do pokoje. Pořád tu byla cítit její přítomnost, i když tu už tak dlouho nebyla. A jejich dítě tu teď leží v její posteli. Černé vlasy, barva pleti, rysy, i to, že spí v šatech. Je matce podobná víc, než si mohl představit. Jako by to byla její malá kopie. Byl z té podoby natolik vyvedený z míry, že se musel posadit. Nedokázal z ní však spustit zrak. Vzpomínky ho

rychle zatlačily tam, kam rozhodně nechtěl. Musel okamžitě pryč, daleko z jejího dosahu.

Kapitola pátá

Cizokrajná Serafin

Amarylis probudilo až rázné zaklepaní na dveře, kterých si předchozího večera skoro nevšimla. Že bylo ráno, poznala podle toho, jak ji oslňovalo ranní slunce. Nestačila se ještě ani posadit, když dovnitř zvesela vtrhla jakási dívka. Měla nádherné blondáté vlasy, které jí sahaly až do pasu. V pěkném obličejí jí dominovaly ty nejmodřejší oči a její úsměv byl neuvěřitelně nakažlivý.

„Su majestad,“ pronesla a uklonila se tak hluboko, že si malá Amarylis nejdřív myslela, že se schovala pod postel.

Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, kde to vlastně je a jak se sem dostala, a že chudák dívka ještě pořád klečí na zemi a čeká na její pokyn, že se smí zvednout. Nerozuměla jí ani slovo a nevěděla, co jí to právě řekla.

„Dobré ráno,“ pozdravila ospalým hlásem Amarylis. Na to slezla z postele a sedla si k dívce na zem. Ta se na ni nevěřícně dívala, protože podle tamní etikety udělala Amarylis něco naprosto nepatřičného.

„Já jsem Melia, dobré ráno.“

Naproti sobě seděly dvě malé dívky, jen s tím rozdílem, že ta mladší byla dcera krále země Evthalie.

„Buon día señorita, pues Su majestad, pues Amarylis, pues Melia. Ay dios,“ pronesla dívka celá vyvedená z míry. „Dobré ráno,“ řekla nakonec a celá se rozzářila, že se jí konečně povedlo říct to, co

víceméně chtěla. Amarylis se na ni usmála a byla ráda, že vidí někoho ve svém věku.

„Co jsi to právě říkala? Asi ti nerozumím. Promiň, jak se jmenuješ?“ vyptávala se Amarylis zvědavě.

„Soy Serafin, totiž jsem Serafin. Těší mě,“ odpověděla dívka.

„Serafin?“ zopakovala Amarylis a přemýšlela, co to je za zvláštní jméno.

„Já nejsem odsud, pocházím de Mexico, totiž z Mexika,“ vysvětlila jí, když uviděla princeznin překvapený výraz.

„Aha, jasně.“

Už to Amarylis bylo o mnoho jasnější.

„Vždycky jsem toužila žít v této krásné zemi, o které jsem toho tolik slyšela od babičky, byla totiž odtud. A taky jsem si moc přála vás poznat,“ usmála se Serafin od ucha k uchu.

„Mě? Totiž mě? Chci říct, nevykej mi, prosím. Ale na mně není vůbec nic zajímavého. Jen čtu a chodím brzo spát, jo a měla bys vědět, že taky hodně padám, ale prý z toho vyrostu. I když si tím nejsem tak jistá. Čím víc rostu, tím víc padám,“ spustila Amarylis, když měla konečně někoho, komu to mohla říct. „Serafin, řekni mi, nevíš, kdy uvidím tatínka? Jaký je? Povídej mi o něm, prosím.“

„Ach, no sé. Totiž, nevím, kdy se potkáte. Viděla jsem ho dnes ráno.“

„A jaký je, jaký je?“ dychtivě se dožadovala Amarylis.

„Je vysoký, takový veliký, sabes. Totiž, víš. A je s ním sranda,“ usmála se doširoka.

Jejich hovor trval opravdu dlouho. Nakonec princezně vysvětlila, že jí pomůže připravit se na nový den a doprovodí ji do učebny ve sklepních místnostech. Tam prý musí chodit. „Je to nařízení krále, tak to říkal Keres. To je doktor a rádce našeho pana krále.“

Kapitola šestá

Děda král

Princezna Amarylis vyběhla to odpoledne s brekem z tmavé učebny. Běžela po schodech a chodbách pryč jako o život. Nebyla zvyklá na kamennou podlahu, nikdy nenosila dlouhé šaty a už vůbec nikdy před nikým neutíkala. Možná kvůli všem těmto okolnostem se najednou stalo, že upadla. Vlastně to ani nebyl pád jako takový, spíš do něčeho hodně velkého narazila a upadla. Zvláštní bylo, že spadla do měkkého, ne na tvrdou kamennou podlahu. Už už chtěla začít natahovat, jenže jí vlastně nic nebolelo. Nenatloukla si, ani se neodřela. Začala se zvedat a loktem se opřela o to měkké, do čeho přistála. Když vtom najednou to měkké promluvílo: „Au.“

Amarylis se v tom zmatku a spěchu opřela vší silou znovu.

„Au! To je tedy přivítání!“

Na zemi ležel starší pán s bílým plnovousem a hustými vlasy. Ty mu zakrývaly kromě očí, nosu a kousku čela skoro celý obličej. Vlastně to nevadilo, stačilo vidět jen jeho milé oči a bylo všem jasné, že na tvrdé a studené zemi leží hodný člověk.

„Děvče, to jsi mohla říct rovnou, že si chceš hrát. Porazit na zem někoho tak statného jako jsem já, klobouk dolů. Vlastně spíš korunu, že,“ zasmál se tak, až se mu rozvlnilo celé břicho. „No, myslím, že by to na ten šok chtělo něco dobrého na zub, vid'. Jak já se ale zvednu? Zlatíčko, byla bys tak hodná a na chvilku se otočila?

At' nevidíš, jak se děda nemůže zvednout z podlahy. A nikomu o tom ani muk.“

„Děda?“ zeptala se trochu pochybovačně Amarylis. Dál na něj zírala, otočit se ale nemínila.

„Já vím, nejsem už žádný krasavec, ale ty se neboj. Pocházíš z rodiny těch nejkrásnějších žen. Jestli z tebe vyroste třeba jen z půlky taková krasavice, jakou byla babička, tak budeme muset nápadníky odhánět do hor. No, řekl bych, že budeš po ní. Neposlouchala mě úplně stejně jako teď ty.“ S loupáním snad všech kloubů zvedl a postavil se před ni. Pokud jí předtím připadal veliký, teď se před ní tyčil muž obřích rozměrů. „Dala by sis zmrzlinu? Emma umí tu nejlepší, levandulovou. Pojd’.“ Chytil ji za ruku a společně prošli studenými chodbami až do jižní části hradu Aminty. Poznala to podle tepla, které v chodbách stoupalo stejně jako intenzita slunečního svitu. Když zahlédla vodní hladinu, bylo už naprosto jasné, na které straně hradu se nachází.

„Ještě nikdy jsem si na moře nesáhla,“ řekla si jen tak pro sebe.

„Opravdu? To by tak hrálo, aby princezna v zemi moře moře neznala. Mně písek nedělá dobře, ale poprosíme Bernarda, aby s tebou zašel na pláž, co říkáš?“ navrhl jí okamžitě děda.

Na znamení souhlasu mu nadšeně stiskla ruku a začala radostí poskakovat.